

Внакът тръгва.

Пумът на отминаващите вагони се прелива в Попенова
мелодия.

х х х

Свири на пиано Мария.

На едно кресло в **страни**, седи Борис

Мария завършва мелодията и се обръща към него.

За миг, в погледа на Борис проблесва възмущение.

- Знаете ли... Половината град говори че ~~моят~~ ^{моят} успех
в "Никотина" ^{се} се дължи само на вас! - казва й той.

Тези думи смущават Мария, но тя бързо се овладява.

- Така ли?... И вие се разтревожихте за доброто си име?

- Не, никак!... Аз минавам тук за безсъвестен тип. Въ-
просът е за Вас.

Мария се усмихва.

- Не се грижете за мен. И на пук на клеките идвайте
да пием чай заедно.

Двамата се разсиват.

Чува се автомобилна сирена.

- Костов!

Мария се втурва към прозораца и весело маха с ръка.

След това се обръща, прекосява салона и тичешком пре-
среща Костов на стълбите.

- Папа ви намери помощник!

- Така ли?

- Да.

- Къде е това чудо?

- Горе.

- А какво общо имаш ти с него?

- Аз го открих!